

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΠΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 2 Ιανουαρίου 1903.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ πρῶτον φύλλον ὑπερτάτῃ καὶ εἰς πολλοὺς μὴ ἐγγραφεύτας συνδρομητάς, ἐξ ὑπῶν δέ, ὅσοι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξυκολουθήσουν λαμβάνοντας τὸν «Νουμᾶν», πρὸς ἀποδοτέον νὰ τὸ ἀναγγελοῦν εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Τὸ κ. Ἀγγέλου Βλάχου εἶνε τὸ σπουδαιότερον φιλολογικὸν γεγονός τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἀφοῦ δι' αὐτῆς ἀπεκτίσαμεν ὅλοι οἱ περὶ τὰ γράμματα ὁποῦδήποτε ἀσχολούμενοι ἀναφαίρετα δικαιώματα πανηγυρισμοῦ παραπλησιῶν ἐπιπέδων—χρονολογούμενων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐπιπέδου τὴν πύνα στὸ χεῖρ μας μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ ἢ εὔρεθον τέσσαρες ἢ πέντε ἀγαθοὶ φίλοι νὰ προμελετήσουν καὶ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ ἱερότατον αὐτό.

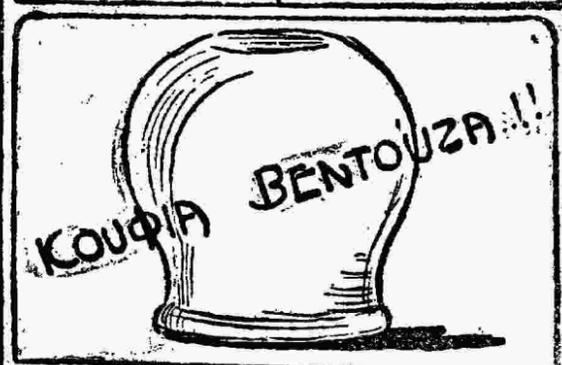
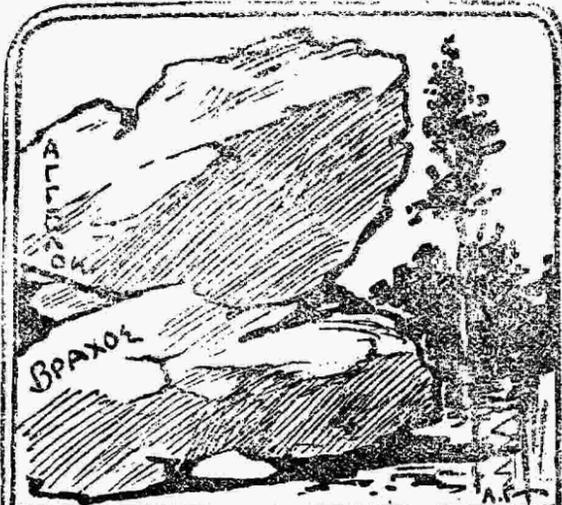
Ὁ ποιητικώτατος λόγος τοῦ κ. Κακλαμάνου, ὁ καλαμπουριστικώτατος τοῦ κ. Ἀννίνου καὶ ὁ νομισματολογικώτατος τοῦ κ. Σβορώνου καὶ ὁ μελιρρυττώτατος τοῦ κ. Λάμπρου καὶ ὁ ἐμβριθέστατος καὶ ἀνεπιδοτικώτατος τοῦ κ. Στρέϊτ καὶ τὸ ποίημα τοῦ Σοφοῦ καὶ ἡ ἔμμετρος ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ Ἀπόδον καὶ Ἰον τοῦ κ. Βλάχου—τὴν ὁποῖαν ἀπύγειτε ἢ δεσποινὶς Ξανθάκη, ἐν ὄχρῳ ἀπομιμῆσαι τόνου φωνῆς καὶ πλαστικῶν κινήσεων ἄλλης, πραγματικῆς, Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος—ἐξεδίπλωσαν πρὸ τοῦ πυκνοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου τοῦ «Παρνασσού» τὸ ἐρ-

γον τοῦ κ. Βλάχου, τὸ πολυσχιδὲς καὶ τὸ πολύμορφον—ὅπως τὸ ἐχαρακτήρισεν ὁ κ. Λάμπρος—τὸ ἀρνητικώτατον καὶ τὸ ὀπισθοδρομικώτατον—ὅπως τὸ χαρακτηρίζουν πολλοὶ ἐκ τῶν συγχρονῶν καὶ ὅπως θὰ τὸ χαρακτηρίσῃ καὶ ἡ μέλλουσα γενεὰ ἂν, ἐννοεῖτε, ἀισθανθῆ τὴν ἀνάγκην νὰ σταματήσῃ πρὸ αὐτοῦ.

Διότι πραγματικῶς τὸ ἔργον τοῦ κ. Βλάχου εἶνε μία τεραστία ἀρνήσις, ἀνταξία πανηγυρισμοῦ καὶ ἐκατοστατηριδῶς ἀκόμην. Ὁ ποιητὴς καὶ ὡς κριτικὸς καὶ ὡς μεταφραστὴς κ' ἐν γενεῇ ὡς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, δὲν ὑπέστη καμμίαν, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην, ἐξέλιξιν. Τὴν φιλολογικὴν κίνησιν, τόσο τὴν ἐδῶ, ὅσο καὶ τὴν παγκόσμιον, τὴν εἶδε πάντοτε κ' ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν βλέπῃ ἀκόμην, ἀπὸ τῶν στυλῶν τῆς «Πανδώρας» καὶ τῶν ἄλλων, τῶν πρὸ τοῦ θθ, Ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Ὅ,τι δὲ τὸν διακρίνει εἶνε ἕνας μισονεῖσιμος, ὄχι ζεβαίως καὶ τόσο φυσιολογικὸς, τὸν ὁποῖον ἐξεδίλωσε ἐπανειλημμένως καὶ ὅταν συνίστα ἀποχὴν ἀπὸ τὸν ἀδιεφθάσμενον Ζολᾶ, καὶ ὅταν ἐμμέτρος ὡς ἐναιούρισμα γάτου» ἐχαρακτήριζε τὴν μουσικὴν τοῦ Βάγνερ καὶ ὅταν ἐπάτιζε «μὴ γὰρ δα» τὴν γλώσσαν τὴν ζωντανὴν καὶ ἀληθινὴν, τὴν γραφομένην σήμερον, καὶ ὅταν ἀνεζήτησε ἐπὶ νεκροταφείῳ τοῦ καταλλύλου ὑποποιῶν γιὰ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον καὶ ὅταν μετέφραζε—ἐδῶ παρουσιάζεται καὶ ἡ καθολικώτερα ἐκδήλωσις τοῦ μισονεῖσιμου τοῦ—τὸν «Ἐκφυλισμὸν» τοῦ Max Nordau—τὸ περίφημον διὰ ἐκείνου λιβελλογράφημα τοῦ Γερμανοεβραίου ἱατροφιλοσόφου, ὅπου ὑβρίζονται καθυπερκότιστα ὁ οἱ φιλολογικὸι ἄλαιοι τοῦ 19 αἰῶνος. Διὰ τὸν «ἐκφυλισμὸν» ἡμπορεῖ νὰ λεχθῆ ἀξιόλογα ὅτι ὅπως τὸν ἐγράψε ὁ Nordau καὶ τὸν μετέφρασεν ὁ κ. Βλάχος, ἡμποροῦσε νὰ τὸν γράψῃ καὶ ὁ κ. Βλάχος καὶ νὰ τὸν μεταφράσῃ στὸ Γερμανικὸν ὁ Nordau. Ποτὲ ἄλλοτε ἢ στενοκαφάλα δύο ἄνθρωπων—συγγραφέως καὶ μεταφραστοῦ—δὲν παρουσιάσθη ἀρμονικώτερα ταιριασμένη.

Μετέφρασεν ἀκόμην ὁ κ. Βλάχος ἐπιτυχῶς—αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνεῖται κανεὶς—διάφορα ξένα ἔργα, ἂν καὶ χωρεῖ κ. ἐδῶ ἡ παρατήρησις ὅτι ἀπὸ τοῦ συγγραφεύς τὸν ἐδιάλεξε πρὸς μετάφρασιν ὄχι ἐκεῖνο ποῦ ἐχαρακτήριζε τὸ ἔργον τοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ τὸ διέστρεψε. Καὶ ἀπόδειξις τὰ τραγούδια τοῦ Χαΐνε. Μετέφρασε τριάντα τόσα τραγούδια τοῦ κ. ὅμως τ' εἶνε Χαΐνε τὸ ἐμάθαμε μόνον ἀπὸ τὸν Καμπύση ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευσεν στὸ «Περιοδικόν μας» τὸν «Ἕμνον» καὶ τοὺς «Ἀνυφαντιάδες» τοῦ ψάλτου τῆς Λορελάυ.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργον τοῦ κ. Βλάχου. Εὐτυχῶς τὸ συνεχίζουσι σήμερον πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν νεωτέρων κ' ἔτσι αἱ φιλολογικαὶ δεκαετηρίδες, εἰκοσιπενταετηρίδες καὶ πεντηκονταετηρίδες δὲν θὰ λείψουν ποτὲ ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Ο κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
κατὰ τοὺς ἐχρωματιστάς τοῦ

ΓΙΑΤΙ „ΝΟΥΜΑΣ“ ;

μὰς ἐρώτησαν πολλοὶ. Τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ «Νουμᾶς»; Ἦτο Βασιλεὺς τῆς Ρώμης—ἦτο νομοθέτης—ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ Ντωντέ—ὁ περίφημος ἀρχικαμπερῶνος Νουμᾶ Ρουμestᾶν. Ἦτο...

Ποῦ καλὰ. Μὰ ὁ τίτλος αὐτὸς ταιριάζει σ' ἐφημερίδα; Νὰ ἐξηγουμένθα, πρὸς ἀκλῶ. Τί ἐννοεῖτε; ταιριάζει; Ἄν κτυπή καλὰ στ' αὐτὴ μήπως; Ἄν εἰν' ἔτσι, ταιριάζει καὶ πρὸς ταιριάζει. Εἶνε δισύλλαβος, τονίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ἔχει σίγμα στὸ τέλος. Οἱ ἐφημεριδοπῶλοι λοιπὸν ἡμποροῦν νὰ τὸν φωνάζουν εὐκόλα καὶ οἱ ἀναγνώστῃ νὰ τὸν συνηθίσουν ἀκόμην

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἀρραδῶνος τῆς Θαλάσσης».

ΕΠΗΦΑΛΙΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑΣ"

1

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΔΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΤΗΝ ΑΦΙΕΡΩΣΙΝ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Ἡδύκατοι ἀποδοτέον ἰσχυρῶς

H. A. B. Y.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μ' ἐνθυμείσαι ἀκόμην ἄρα γε ;

Ἐντὸς ἐνὸς κεντησιμῶν φακέλλων σήμερον εἶρον τὰ παλαιὰ σου ἐκεῖνα δελτάκια, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου πολλὴν ὄραν δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποσπασθῶσιν ἐξ αὐτῶν !

Ποῦ εὐρίσκεισαι τώρα ; Ποῦ νὰ σὲ παρέσθην ἢ τύχη ;

Ὁ ! νὰ ἐγγράζῃ τὸν μυστηριώδη δρόμον τὸν ὁποῖον

ἀκολουθοῦν τὰ βήματά σου, τοὺς νέους πότους ὀλίγες πληροῦσι τὴν καρδίαν σου, τὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα εἰμαρταὶ νὰ διέλθωσιν ἐπὶ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς σου καὶ μαράνωσι τὰς δροσερὰς μυσοσιτίδας τῶν κνανῶν σου ὀδοναλμῶν !

Μ' ἐνθυμείσαι ἀκόμην ἄρα γε ; . . .

Ἐνθυμείσαι ποτὲ τὴν συγκεχυμένην ἐκείνην μορφήν, ἥτις παρήλαθε μίαν στιγμὴν διὰ τῆς ζωῆς σου, διὰ τὴν καρδίαν μας ἤλπισαν ἐπὶ τὴν αὐριον καὶ ἡ εἰμαρμένη εἶπε ποτὲ ! . . .

Φεῦ ! ἐγὼ πάντοτε πιστεύω καὶ ὀνειρεύομαι, βανκαλιζομαι καὶ ἐνθυμοῦμαι.

Μένω ὁ ἴδιος τῆς τότε ὀνειρογράφος, ὁ αἰώνιος Τάνταλος τῶν ἰδίων, ὁ ἀπεσκληρωμένος μέθυστος τοῦ ὀπιου τῶν ἰδανικῶν !

Μόνον διὰ κλείσωσι τὰ βλέφαρά μου εἰς τὸ φῶς, θὰ πάσω ἀγαπῶν καὶ ἐλπίζων.

Ἐν μέρος ὅμως τῆς καρδίας μου εἴμεινε ἐκεῖ κάτω πλησίον σου, εἰς τὰ ἠλιόλουστα ὑψώματα τοῦ Ἀλγερίου, ὅπου ἀπαντᾷ ὁ ἥλιος τὰ λευκὰ βουρνούζια καὶ οἱ φοινίκες τῆς ἐρήμου ταλαντεύουσι τὰς ριπιδάτας κορυφὰς τῶν ! . . .

εύκολότερα. 'Αρα ύπ' αὐτήν τήν ἐποψιν ὁ τίτλος εἶνε ἐπιτυχημένος καί με τὸ παραπάνω.

'Αν ἐπιμένετε τώρα ἐπὶ ὁ τίτλος πρέπει νὰ συμφωνῇ κάπως καί με τὸ πρόγραμμα καί με τὴν ἀποστολήν καί με τὴν ἐργασίαν τῆς ἐφημερίδος ποῦ τὸν φέρει, δὲν ἔχομεν τίποτε σὰ σὰς ἀπαντήσωμεν. 'Ο «Νομᾶς» οὔτε με πῶζιν νομοθέτου σοφοῦ ἔρχεται, οὔτε ῥόλον φημιζομένου βουλευτοῦ φιλοδοξεῖ νὰ παίξῃ. 'Ἐπειτα καὶ πόσες ἄλλες ἐφημερίδες, παρακαλοῦμεν, δικαιολογούν τὸν τίτλον τους; Εἶνε ἀνάγκη νὰ φέρωμεν παραδείγματα;

'Ο ἐκδότης τοῦ «Νομᾶς» τὸ φιλολογικὸν του ψευδώνυμον τὸ ἐχρησιμοποίησεν ὡς τίτλον τῆς ἐφημερίδος του, ὡς δὲ ἐγγύθεν ἢ «Ἐστία», ἀναγγέλουσα τὴν ἐκδόσιν του «ἢ χρησιμοποίησιν φιλολογικῶν ψευδωνύμου διὰ τίτλον ἐφημερίδος εἶνε ἰδέα πολὺ πρωτότυπος, τόσο μᾶλλον ὅσο ἐξηντλήθη μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν διακρίσεων Ἑλλήνων ἔλον τὸ λεξιλογικὸν τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐκμοζουσῶν λέξεων διὰ τίτλους ἐφημερίδων».

Τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν τοῦ τίτλου, τὴν τύπον ἐπιτυχῆ, τὴν δίδαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς τυχόν ἐξκολούθουντας ν' ἀποροῦν.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

τοῦ Ναυτοδικείου. ἠμολογούμεν, πῶς ἐπροξένησε καὶ σὲ ἡμᾶς, ὅπως κ' εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον, κατὰ πλάξιν. Τὴν εὐρίκαμε παραπολύ ἀΐστηρῶν καὶ—νὰ τὸ ποῦμε:— παραπολύ προδωπικῶν, κατόπιν γὰρ λίωμε τῆς πρώτης ἀγορεύσεως τοῦ κ. Βασ. Ἐπιτροπῆς τῆς σφύρονος καὶ μετρομένης, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεδεικνύετο ὅτι ἡ κατηγορία δὲν ἀνεκάλυψε, κατὰ τὴν διαδικασίαν, στοιχεῖα ἀρκετὰ ὅπως ζητήσῃ τὴν κεφαλὴν τῶν μαχίμων ἰδίως ἀξιοματικῶν, ὅσο πιάτο.

Αὐστηροῦτες λοιπὸν μόνον καὶ προσωπικὴ ἐμπάθεια καὶ συναδελφικὴ φημιζομένη, παρεκείσασαν ἐν τὸς ἀρχαίῳ, ὀλίγον ἀκασιτερότου, τὴν Ἀλαπαδαλίτιαν τοῦ Ναυτοδικείου ἀπόφασιν:

'Ὅχι! φωνάζουν οἱ καταδικασθέντες καὶ οἱ συνάγοροι τῶν. 'Ὅχι! Τὴν συνειδησίαν τοῦ Ναυτοδικείου τὴν ἐνόησε καὶ κάποιος ὑψηλὸς δάκτυλος—ἐνηργῆθη κάποιος πίεσις ἐκ τῶν ἀνωθεν ἐπ' αὐτῆς.

Νὰ σὰς ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, εἶχαμε μεγάλην διάθεσιν νὰ γελάσωμεν με τὸ αἰώνιον αὐτὸ καὶ ὀλίγον ξεθωριασμένον Ἄνωθεν. με τὸ ὅποιον συνήθισαμε οἱ Ῥωμαῖοι νὰ δικαιολογοῦμεν ὅλας τὰ ἀξιοποίνους πράξεις μας. Δυστυχῶς ὅμως εἰς αὐτὴν ἀποκλειστικῶς τὴν περίστασιν, τὴν ἀρκετὰ σοβαρὰν καὶ ἀρκετὰ, κατ' ἐπιφάνειαν τοῦλάχιστον, σκανδαλώδη, ἔχει ὑποχρεώσιν ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ νὰ ἐπέμβῃ ἀμειλίκτως καὶ νὰ ζάλη κάνη πρῶγμα σπὴ θέσι του—τὸ Ἄνωθεν ἐκεῖ ἔψηλά σου πρέπει νὰ ἴσταται. ἀμέτοχον τῶν προσωπικῶν ἐμπαιριῶν καὶ τῶν πολιτικῶν μικρομηχανογραφῶν ὅπως καὶ εἶνε, τὸ δὲ κάτωθεν ὅσο περιωρισμένον καὶ τῆς εἰσυνειδησίας καὶ τοῦ καθήκοντος.

Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μας καὶ αὐτὴν τὴν γνώμην ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ Εἰσαγγελικὴ Ἀρχὴ σὺν τῷ ζήτημα τῶν «σκανδαλωδῶν ἀποκαλύψεων».

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΕΚΝΑ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

'Υπὸ οὐρανὸν ὄχρακόων καὶ λεκαλυμμένον διὰ λευκῶν κατατετηγμένων νεφελῶν—οὐρανὸν τῶν ἀλλήλων—ὁ γέρον ὠκεανὸς ἐξείπνετο μεγαλοπρεπῆς ὀγκῶν βαρέως τὰ κύματα του καὶ ὄβηεν αὐτὰ ἀδιακρίτως πρὸς Δυσμᾶς.

'Ἐν λευκῶν καταδρόμικῶν ἔχον ἐπιδοσθητικῶς ἀναπεπταμένα τὰ ἴστιά του, ἔσχιζε μετὰ γάριτος τὰ κύματα, πληροῦν τὴν θάλασσαν ἰριδίζοντων ἀφρών, ὅταν ἡ κομφὴ τρῶπις του ἀνεγειρομένη ὑπὸ τοῦ αἴλου ἐβούλιζετο πάλιν εἰς τὰ ὕδατα.

'Ἢ λευκοκύανος Ἑλληνικῆ σημαία ἐκυμάτιζε εἰς τὸ πρυμαῖον κέρας, καὶ ὁ ἥλιος ἐκ διαλειμμάτων ἐμφανιζόμενος ἐφωτίζε διὰ φαίδεσσι φωτὸς τὸν ἐξοριστὸν τοῦ πλοίου, ἀντανκλωμένους ἐπὶ τῶν ὄρεσσι γάλλων, καὶ πλημμυρίζων πέριξ τὸ γαλανὸν πλάγιος διὰ γειμαζῶν μακραιρόντων σπινθήρων.

'Ἐπὶ τῆς γερύρας δύο ἀξιωματικοὶ στηριζόμενοι ἀμελῶς ἐπὶ τῶν ἐρεισμάτων παρετήρουν μακρὰν τὴν θάλασσαν. 'Ἢσαν καὶ οἱ δύο μελαγχρόνοι καὶ νωπῶτατοι ἔσορον δὲ ἐπὶ τῆς μορφῆς τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην σφραγίδα τῆς ταχύτητος τὴν ὅποιαν ὁ ἄγρ σου πλάγους καὶ ἡ ἄλμη τοῦ θαλασσοῦ ἄγρῳ ἀφῆνε ἐπὶ τῶν γαστρακηριστικῶν.

— Ἰόσα μίλλια βέλομεν ἀκόμη ἕως τὸ Ἠράσιον Ἀκρωτήριον; ἤρωτήσεν ὁ εἰς ἀνερευῶν τὸν ὄριζοντα.

— Με ὀκτὼ μίλλια τὴν ὥραν, μεθύσιον τὸ πρῶν φθάνομεν. ἀπήντησεν ὁ ἕτερος, ὑποτονόρουζων τὸν γνωστὸν ἥχον

ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΙΣ

δὲν θὰ δοθῇ σὸν πρίγκηπα Νικόλαον, διότι δὲν τὸ θέλει ἡ Συμπολίτευσις. Τὸ ἔγραψεν ἡ «Ἐστία» καὶ τὸ πιστεύομεν.

'Ἐνοήσατε, ὦ γαθοί, τί συμβαίνει; 'Ο κ. Δηλιγιάννης μετεκομίσθη σπὴν ἐξουσία ἐπὶ προγράμματος φιλελευθέρου, εἶσι χάριν τῶν περιστάσεων, ἢ—γὰρ νὰ τὰ ποῦμε καθαρότερα—ἐπὶ σανίδος ὀλίγον τι δημοκρατικῆς. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ—καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης, ἠμολογοῦμένους, εἶνε ὁ ἑλληρικότερος ἴλων—συνειθίζον τὰφῆρον τὸν κόκκωιο σκοῦφο σὸν προθάλαμον τῶν Ἀνακτόρων καὶ νὰ ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ Ἄνακτος με κλάκ.

Θέλει λοιπὸν καὶ δὲν θέλει νὰ δώσῃ τὴν ἐπιχορήγησιν σὸν Πρίγκηπα. Ὡς πρωθυπουργὸς, τὸ θέλει. Ὡς κορυδοῦρχος, δὲν τολμᾷ. Ἡ λύσις τοῦ Γορδίου ἢ μᾶλλον τοῦ Κορδονίου αὐτοῦ δεσμοῦ, εὐκολοποιήθη. Περίει τὸ κοινὸν τὸν Προϊτυλομισμὸν καὶ βάζει τοὺς φίλους του νὰ φωνάζουν πῶς θὰ τὴ καταψηφίσουν!

Κ' εἶσι τὸ πορτογαῖο τοῦ Ραμπαγᾶ μένει ἀνυλλοιωτὸν ἀπὸ τὸν χρόνον:

Σκύλος ποῦ γαυγίζει
ἔξω ἀπ' τὴν Αὐλήν,
ποῦ τὰ δόντια τρίζει
καὶ σὲ ἀπειλεῖ,

Ποῦ γρινιάζει, στρίφει,
σὸν τὸν κυνηγῆς
κ' ἂν ἀνοίξῃς γλείφει...
Νὰ ὁ Ραμπαγᾶς!

Καὶ ἀπὸ Ραμπαγᾶδες, κ. Δηλιγιάννη, εἶνε γεμάτη ἡ χώρα μας!

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ

δευτέραν, καθαρῶς φιλολογικῆν, θὰ δώσῃ ὁ «Νομᾶς» στοὺς ἀναγνώστας του ἀπὸ τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς, ἀπὸ τὸ ὅποιον θ' ἀρχίσῃ δημοσιεύων τὸ «Ὀνειρον φθινοπωρινῆς ἐσπέρας» τοῦ Ντ' Ἀνούτζιο, κατὰ μεταφράσιν τοῦ Ἰταλομαθοῦς λογιῶν καὶ συνεργάτου του κ. Κώστα Καιροφύλα, ὁ ὅποιος ἔχει πλουτίσει ἀληθῶς τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν με τὰς ἀριστοτεχνικὰς μεταφράσεις τῶν «Τραγουδιῶν» τοῦ Στεκέτη, τῆς «Ἀδάμης» τοῦ Ντ' Ἀνούτζιο καὶ τῶσων ἄλλων ἔργων ἔλλα κτῶν τῆς συγγένου Ἰταλικῆς φιλολογίας.

Τὸ «Ὀνειρον τῆς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας» εἶνε ἕνα σπὸ τὰ καλλίτερα καὶ τὰ καλλιτεχνικώτερα, ὑπὸ ἐποψιν φόρμας ἰδίως, ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ, ἀποτελεῖ δὲ μέρος τῆς τετραλογίας τῶν ὄνειρων

του, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο μόνον ἔχει μέχρι τοῦδε δημοσιεύσει.

Τὸ «Ὀνειρον τῆς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας» καθὼς καὶ τὸ ταῖρι του, τὸ «Ὀνειρον τῆς ἀνοιξιάτικης αὐγῆς» ἐγράφησαν ἀποκλειστικῶς γὰρ τὴν μεγάλην Ντούζε, ἡ ὅποια κ' ἐδῶ, μέσα σπὴν αἰθουσαν τοῦ «Παρνασσῶ», ὑπεδύθη με ὄνειρωδῆ ἀληθῶς τελειότητα μέρος τοῦ δευτέρου.

'Ἢ τετραλογία τῶν ὄνειρων τοῦ Ντ' Ἀνούτζιο ἀποτελεῖται, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τὸ «Ὀνειρον τῆς ἀνοιξιάτικης αὐγῆς» τὸ «Ὀνειρον τῆς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας», τὸ «Ὀνειρον τῆς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας» καὶ τὸ «Ὀνειρον τῆς χειμερινῆς νυκτός».

ΛΕΓΕΤΑΙ

ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔχει ἀπόφασιν ἀκατάκωτον νὰ κτυπήτῃ τὴν βιβλιοκαπηλείαν κατακέφαλα, ἰδρῶν τὸ μονοπώλιον τῶν διδακτικῶν βιβλίων.

Λέγεται ἄκόμη ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὁ νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ πίεσεων οἰωνοῦσες, ἀλλὰ ἢ ἀποτιμήτῃ νὰ πέσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ πετάξῃ σπὴν καλῆν τῶν ἀρχήτων τὸ σκετικὸν νομοσχέδιον, τὸ ὅποιον προετοιμάζει, ἂν δὲν ἔχη ἤδη ἔτοιμον.

Εὐχόμεθα ὀλοβύτως τ' ἐδόμενα ν' ἀποδειχθῶν ἀληθῆ, ὅχι μόνον χάριν τοῦ δημοσίου ταμείου, τὸ ὅποιον θὰ κερδίτῃ σὺν ὀλίγῃ ἀπὸ τὸ μονοπώλιον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς τσέπης τῶν ἀπογῶν γονέων, τὴν ὅποιαν ἀποστραγγίζουν, ὡς βδέλλαι, συγγροφίαι καὶ ἐκδόται κάθε Σαπτάμβριον.

Στὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἔχει ἔγῃ καὶ τὸν «Νομᾶν», καὶ ἐν γένει ὅλον τὸν Ἀθηναϊκὸν τυπον, ἐλπίζομεν, συμμάχους πιστοὺς παρὰ τὸ πλεῖρον του.

ΒΑΡΒΑΡΟΝ

Ἐθμιον χαρακτηρίζει ὁ Πάπας τὴν μονομαχίαν καὶ θὰ κάμῃ, λέγουσιν, προσεχῶς ἐκκλήσιν πρὸς ἀπάσας τὰς Δυνάμεις συνιστῶν νὰ ψηφίσουν νόμους εἰδικούς κατ' αὐτῆς.

'Ο χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἀγιωτάτου Πατροῦ περὶ τῆς μονομαχίας, πικρῶν νὰ ἴσχη γὰ ὅλον τὴν ἀλλοτρίαν Εὐρώπην. Γὰ τὴν Ἑλλάδα ὅμως δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν, ἀφοῦ ἐδῶ πρὸ πολλοῦ ἡ μονομαχία ἔπαυσε νὰ εἶνε βάρβαρον ἔθμιον κ' ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἔθμιον κοινὸν καὶ ὀλίγον τιμωσιακόν.

ΩΡΑΙΑ

τὰ εἶπεν ἡ «Ἠρώϊα» εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς. «Ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε, ἐπὶ τῶν δύο προκατόχων Κυβερνήσεων, διὰ τῶν Νομαρχῶν ἐπιθεωρήσεις τῶν φιλικωθωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ ἐκλήσεις ὑπεβλήθησαν. Ἀλλ' εἶτε διότι ὁ ἐλεγχος ὑπῆρξεν ἀτελής, εἶτε διότι αἱ εἰσηγήσεις τῶν ἀρμοδίων δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, ἢ κατὰ τῆς κερδέμενης ἢ αὐτῆ, ἂν μὴ ἐχειροτέρευσε»

Νὰ ἐλπίζωμεν ἄρχῃ ὅτι ἡ Ἐπιθεωρήσις τὴν ὅποιαν αὐτοπροσώπως ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἰγουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν θὰ δώσῃ θετικώτερα ἀποτελέσματα; Νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ Ἐπιθεωρήσις τῶν φυλακῶν τοῦ Κρά-

τῆς Φροῦ-φροῦ.
— Δὲν κρατεῖσαι ἀπὸ τὴν γὰρ σου πάλιν...εἶπε γελῶν ὁ πρῶτος, ἀφ' ὅτου ἤλθε αὐτὸ τὸ εὐλογημένον τὸ δελτάριον, σοῦ ἔφυγαν καὶ μελαγχολία καὶ κακὴ διάθεσις νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ κάμῃς περὰ νὰ πετάξῃς... Τί ἀνεμόμυλος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!...
— Τί εὐχάριστα ὅμως ὅταν γυρίζῃ κατὰ αὐτὸς ὁ ἀνεμόμυλος... ὑπέλαβεν ὁ δεύτερος, ἔπρεπε πάντοτε νὰ γυρίζῃ ἔτσι...
— Δὲν λέγω ὅχι... ἀλλὰ ἐν τούτοις πόσον ἀσήμαντον πρῶγμα τὸν κάμνει νὰ γυρίζῃ. ἔξωφρα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἔπεσαν ἔξω τὰ καρδιά σου...τώρα ἕνα τεμάχιον χαρτίου σὲ ἀνεβάζει εἰς τοὺς οὐρανοὺς...
— Αἰ...τὰχα ἕνα τεμάχιον χαρτίου δὲν εἰσπορεῖ καμμίαν φορὰν νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν;...
— Μὰ...εἰς τ' ἀλήθεια κάθησαι καὶ συλλογίζεσαι ἀκόμη αὐτὴν τὴν μικροῦλα... δὲν σ' ἐπίσταται νὰ εἶσαι πόσον εὐκόλος εἰς τοὺς ἐνθουσιασμούς σου...Τί περιμένεις ἀπὸ μίαν κόρη τὴν ὅποιαν ἴσως δὲν θὰ ἴδῃς πλέον εἰς τὴν ζωὴν σου. Ἐὰν κάθηται κανεὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ σοβαρὸν λογαριασμὸν αὐτοὺς τοὺς μικροέρωτας τῶν προσορμίστων, δὲν τὸν φθάνει εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίης οὔτε μία ἀληθινὴ ἀποθήκη...Τί ὄργη Θεοῦ...ἔλα εἰς τὰ λογικά σου...Σὲ εἴξευρα ἰδανικόν καὶ ὄνειροφάγον, ὅχι ὁμῶς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν!...
— Σὲ βεβαίω ἐν τούτοις, Ἀλέκο, ὅτι οὔτε εὐκόλους ἐνθουσιασμούς ἔγω εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, οὔτε ἀπατώμαι με τὰ αἰσθημάτά μου... τὴν ἐνθυμοῦμαι ὅπως καὶ τὴν πρώτην στιγμὴν τὴν κόρη αὐτῆν ὅπως τὴν πρώτην φορὰν ὅπου τὴν εἶδαμεν εἰς τὴν ὄσιν Μαρίαν...τὴν ἀγαπῶ τέλος... πῶς τὸ θέλεις!... ὅταν ἐφύγαμεν ἀπὸ Ἀλγέρις ἐνόμισα ὅτι ἄφρα ἐκεῖ ἕνα μέρος τῆς καρδίης μου...
'Ο νέος ἀξιωματικὸς ἐμεδίασεν εἰρωνικῶς.
— Θέλω νὰ μοῦ εἰπῆς ὑπέλαβε ὅτι μοῦ λέγεις τώρα καὶ μετὰ ἕνα μῆνα...

— Νομίζεις ἕνα μῆνα ἀρκετὸν διὰ νὰ μὴ ἐνθυμῆται κανεὶς ὅταν ἀγαπᾷ... εἶπεν ὁ ἄλλος πλῆττων διὰ τῆς πλάμης τὸ στήθος του...
— Πολλῶς ὀλιγότερον, ἀπήντησε ἀπαθῶς ὁ Ἀλέκος... ἄφητε νὰ σοῦ εἰπῶ ἐγὼ τί θὰ συμβῇ...ὀλίγον καιρὸν θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ στέλλετε δελτάρια, ἕως οὗ μίαν ὥραν ἡμέραν θὰ σκερῆτε ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνῃ κανεὶς τὴν ὥραν του διὰ πόσον ἴσχυρον πρῶγμα... θὰ βαρυνθῆτε, καὶ αἰώνια τοῦ ἡ μήμη!...
— ἴσως! ἀπήντησεν ὁ πρῶτος κατηφῶς, ὁ ἄνθρωπος εἶσι εἶνε πλασμένος!... ἐν τούτοις αἰσθάνομαι ὅτι αὐτῆ ἡ κόρη δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν ἐνθυμησίαν μου...αἰσθάνομαι ὅτι θὰ εἰσέλθῃ ἴσως τὴν εὐτυχίαν μου πλησίον τῆς...καὶ ἐὰν μίαν ἡμέραν ἰδῶ ν' ἀποθνήσκῃ τὸ ὄρατον αὐτὸ εἰδύλλιον νομίζω ὅτι κἀπὶ θ' ἀποθάνῃ καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου...
— ... Κακόμοιρε ὄνειροφάγε...ἐπιθύρουν ὁ ἕτερος κινῶν τὴν κεφαλὴν...ἐκείνη ἴσως ἤδη σ' ἐλησημόνησε!
Τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἐκατέρησεν.
— ἴσως!...οἱ ἀπόντες ἔχουν πάντοτε δίκιον...
'Ἐν μέγα ὑπερωκείανειον τὸ ὅποιον τὴν τριγμὴν ἐκείνην ἐράνη πρὸς φῶραν διέκοψε τὴν συνομιλίαν, διαπαγαὶ ἐδόθησαν διὰ τοῦ τηλεφῶνου, ὁ πηδαλιούχος ἐχείρισε δεξιῶτερα καὶ τὸ πλοῖον ἐπαπέλαβε τὴν κανονικὴν του πορείαν.
'Ο νεαρὸς ἐρωτευμένος ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς στολῆς του ἕνα εἰκονογραφημένον δελτάριον καὶ τὸ ἐθεώρησεν ἐπὶ μοῦρον.
— Κότταζε εἶπε, μοῦ ἔστειλε ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ποθησίαν ὅπου ἰδῶθῃμεν πρώτην φορὰν.
Τί κομφὸν ποῦ ἦτο τὸ καυμένο...με τὰ γυρᾶ μαλλᾶκια καὶ τὰ γαλανὰ ματάκια του... μοῦ φαίνεται τώρα ὅταν ψεύματα εἶσι πράγματι μοῦ γράφει καὶ ὅτι δὲν μ' ἐλησημόνησε... Δὲν εἴξευρες πῶς μοῦ ἤλθε ὅταν τὸ ἔλαβα!... ἐνθυμοῦσαι; εἰμῆθα εἰς τὸ τραπέζι καὶ ὅταν τὸ εἰδῶθῃσα τόσο πολὺ συνεχινήθη, ὥστε μοῦ ἔφυγε καὶ ὄρεξις καὶ

τους υπό του κ. Υπουργού της Δικαιοσύνης— αρχίζοντες από τους φυλκούς Αιγίνης— ή επιθεώρησης των Υγειονομικών και Λοιμοκαθαρτηρίων υπό του κ. Παπαδάκη, ή επιθεώρησης των ταμείων του Κράτους, ή επιθεώρησης δέν εισέυρομεν ποιων άλλων κατακτημάτων ή όποιων θά γίνη αβριον ή μεθάριον— νά ελπίζωμεν ότι ελαι αί επιθεώρησεις δέν θά γίνουν και πάλιν άπλως για τά μάτια και για νά ξεσκάσουν οι επιχειροδόντες αὐτάς ;

Νέον χρόνον έχομεν, συνεπώς επιτρέπονται κι ελπίδες.

ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

μυθιστόρημα εγκυμιάζει τās έπιγ υλλίδας του «Νουμάς»— και τώ θεωρεί καίχημά του ότι με τήν πρώτην έπιγ υλλίδα του παρουσιάζει εις τώ Έλληνα τον κοινόν, τώ ένδοξα τρωμένον κίπωσ και για τά χρόνια, ένα νέον μυθιστοριογράφον, τον κ. Άγγελον Βιγάνου, ό οποίος έχει κατακτήσει ήδη περιβληπτον θέσιν μεταξυ των συγχρότων χρονικογράφων, διακρινόμενος ίδιως διότι τήν άριότητα του έχουσ και διότι τήν βελουδένιαν άπύοτητα τής γραφείας. Ο «Άσπυριόν της Θαλάσσης» είνε τώ πρώτον μυθιστόρημα του δημοσιεύει ό κ. Τσιόγλας. Έχει γράψει και άλλα δύο, — εκ των όποιων τώ ένα, τός «Σπογγαλιές του Αργαίου» τός απέστειλε πρό μηνός μόλις εις Άγγλιαν, όπως μεταφρασθέν και δημοσιευθέν Άγγλισι τώ πρώτον— εις τών «Άσπυριών» του όμως έχει σκορπίσει, τριγύρω εις μέθων αισθηματικώτατον και ειδυλλιακότατον, βίβλας τās ζωντανές και συγχροτικές έντυπώσεις, τās όποιάς άπεκρίμασεν εκ των όσφίρων ανά τήν Έδωσίτην και τήν Αμερικάνην Εφημερίδα των ταξιδίων του.

Ο συγγραφέας του «Άσπυριώνος τής Θαλάσσης», είνε άξιοματικός του ναυτικού και άγαπή τήν θάλασσαν και ός ναύτης και ός ποιητής. Κοινός δέ νά προδικάζομεν, ελπίζομεν ότι όσοι παρικολονθήσονται μετ' ένδοξα τρωμένον και άγάπησ τώ πρώτον μυθιστόρημά του, θ' άνακαλύθωσιν και άλλας όμοιότητας, πληρ των άνωτέρω, μεταξυ του συγγραφέου μας και του Γάλλου Ακαδημαϊκού ό όποιος και ός άξιοματικός του ναυτικού διέστειλε και ός μυθιστοριογράφος έξακακουδισ νά διαπείρη.

ΝΕΑΝ ΣΧΟΛΗΝ

άπεκτήσκαμεν με τήν πεντηκονταετηρίδα του κ. Βλάχου : τήν Συνηρητικήν σχολήν. Τήν άνεκάλυψεν ένας από τούς κ. κ. Έγκωμιαστές του, χροντοφωνήσας από τού βήματος του «Περικλέους» ότι ή ποιητική του κ. Βλάχου είνε συνηρητική. Κατ' άναλογίαν, δικανικήν πάντοτε, ή ποιητική των άλλων, των μη άκολουθούντων τās περι έμμέτρων ψυχογραφημάτων άρχάς του ποιητού τής «Αηδόνας και του Ίου», είνε εξαναγκαστική.

Άφού έχομεν δύο ειδών κητσχέσεις, τήν συνηρητικήν και τήν εξαναγκαστικήν κατάσχέσιν, άπαραί-

τητον ήτο, βλέπετε, νά έχωμεν και ποιήσεις δύο ειδών.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ

του Ιατρού κ. Φαραντάτου στην «Έταορίαν των φίλων του Λαού», περί τής καταπληκτικής διαδόσεως των μεταδοτικών νοσημάτων και περί του τρόπου τής εξ αυτών προφυλάξεως, δέν ήτο από τās συνήθειες διαλέξεις αι όποια γίνονται μόνον και μόνον για νά προκαλέσουν τά συγχαρητήρια των φίλων. τά χειροκροτήματα του άκροατηρίου και δύο τρεις εϊφήμιους φρασιάς στας έφημερίδας περί του ρήτορος.

Ήτο διαλέξεις με ούσίαν, ήτο μάθημα κοινωνικόν πρώτης τάξεως ήτο ή πρώτη και ή τρανωτέρα άπόδειξις ότι και οι Έλληνες Ιατροί ήρχισαν νά έννοούν τήν άποστολήν των ή όποια δέν περιορίζεται μόνον στην κατά τώ μάλλον και ήττον εϊδυνειδίχτον θεραπειάν των άσθενειών, άλλ' ίδιως στην άπ' αυτών προφύλαξιν.

Τώ παράδειγμα του κ. Φαραντάτου εύχόμεθα νά τώ μιμηθούν και άλλοι. Πλήν των μεταδοτικών νοσημάτων, υπάχουον και τόσα άλλα πράγματα άκόμη για τά όποια δέν άπεφάσισαν και δέν άποφασίζουσ νά μάς όμιλήσουσ οι κ. κ. Εϊδικοί.

ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ

τώ κόκκλω έρρίφθη και πάλιν στους γυυρίζοντες σκύλους του κόμματος.

— Μη παρκαπονεϊσθε ! Στά έπτά βιλκέτια— οχτε πιέτε, μωρ' άδέρφικ !— θά προστεθή και υγδουσ διχ τās άνήγκας τās συκοινωνίας... του κόμματος ! Έγρομάνη λοιπόν, έτσι δέν άντικρύσκατε άκόμη τώ έλικρον φως του Κεντρικού τχυείου, όσοι δέν εϊδκατε ίκκνοποιουμένους τούς ελλκαδεις, σκς πόθους, έσοι δέν έπροφθάσκατε νά στέψετε με θύρους τούς ύπερ των θεσμών άγώνας σας ! Τώ νομοσχέδιον του Όγδου είνε έτοιμον, τώ νομοσχέδιον του όγδου θά ύπαβληθή στη Βουλή, τώ νομοσχέδιον του όγδου θά ψηρισθή ! . . .

Τά λέγει ό κ. Δηλιγιάννης αὐτά : Μάλιστ ! Άλλά τά εϊπκν, ίδικα και άπαραλλάκτα, και οι άξιοτίμοι προκάτοχοι του, άλλα θά τά 'πουσ και οι διδάσχοι του.

Και τώ Όγδουσ ;— Α, τώ Όγδουσ θά μένη πάντοτε όνειρον κοινοβουλευτικής νυκτός, άφού ή πρκαματοποίησίς του θά γεννήσκη τήν άνήγκην του Έννίκτου και τέτοιαν πολ' έλεικν, παρκακαλούμεν, δέν τήν επιτρέπει ό Έλεγχος !

ΜΙΑΝ ΣΤΗΛΗΝ

υπό τον τίτλον : « Η κοινή γνώμη », θά παρκαχωρήσκη ό «Νουμάς» δωρεάν στους άναγνώστας του. Η στήλη αὐτή θά είνε κτήμα τους. Δηλαδή θά ήμπορούν νά δημοσιεύουσ εις αὐτήν παρκατηρήσεις επί πολιτικών, κοινωνικών και φιλολογικών ζητημάτων τής ήμέρας, ένυπογράφως ή και άνωώνως, επαινούντες τάζια έπίκουσ και κατακρινόν.ες τά κατ' τήν κρίσιν των

κατακρίσεως άξια. Γνώμης και σκέψεις και άνακρινώσεις κάθε είδους. Παράπονα κατ' τών άρχών και ύποδείξεις παρκανομίων. Τέλος ε,τι θέλουσ ή ό,τι νομίζουσ πως ήμπορει νά δημοσιευθή.

Με αὐτόν τον τρόπον ό «Νουμάς» θάποκλήσκη συνεργάτας όλους τούς άναγνώστας του, υπό τον άπαραίτητον όμως έρον πάντοτε τής συντομίας, τής εύκομίας και τής τελείας άπσφυγής των προσωπικών.

Τώ βήμα τής «Κοινής γνώμης» θά στηθή στο άμέσως έπόμενον φύλλον.

ΕΠΕΣΚΕΦΘΗ

τήν πόλιν μας, ύπως έγραφεσ ενσχύτως τώ «Ν. Άστου», ένας Αμερικανός έκκατομμυριούχος, ό όποιος περιέρχεται τον κόσμον συλλέγων σπάνια και δυσεύρετα βιβλία διχ μίαν Αμερικανικώτατην βιβλιοθήκην που ίδρυσε στην πατρίδα του, προς αὐτόν άποκλειστικώς την σκεπήν.

Έδώ, λέγουσ, ήλθε για νά θυμώσκη μόνον τον σύρονν μας και τās άρχικώτακας, άφού δέν θά 'βρ'η ν' άγοράσκη από τά βιβλία που ζητεί. Αὐτό δέν είνε καθόλου σωστό. Αν ύπάρχουσ βιβλία κατ'άλληλα νά εξυπηρετήσουσ τήν μοναρχικήν του Αμερικανού επισκέπτου μας, τά βιβλία αὐτά μόνον έδώ ύπάρχουσ άφού στον τόπον μας ελα τά βιβλία, τά έχοντα κήποιον άξίαν, κατέστησαν πρό πολλού και καθίστανται όλοένα σπάνια και δυσεύρετα, όχι διότι εϊκνυτλούνται, άλλα διότι καταδικάζονται, μόλις έκδοθουσ, εις ισόβια δεσμά μεσκα στα άνήλικα ύπόγεια των βιβλιοπωλείων.

Τήν σκληροτάτην αὐτήν άπόφασιν τήν έκδίδουσ, ως γνωστόν, τά περίφημα διδακτικά βιβλία, τά προσκατεύμενα προς τής Πολιτείας, διχ τής χρυσόφορου και βελαντινοφόρου άνγκαστικής κυκλοφορίας των.

ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

που δημοσιεύει επί άρκετάς ήμέρας τώρα ή «Ακρόπολις» δέν ήμπορομε νά μη θαλοσγήσωμεν πως είνε και επιτυχής και αληθινή κ' επικρατωτική κομωδία.

Άλλά γιατί έρα γε ή «Ακρόπολις» άναφέρει μόνον τούς δύο συγγραφείς τής, τούς κ. κ. Ζαϊμάκ και Θεοδού ; Νά ελθσμώνησ τον τρίτον, τον κ. Δηλιγιάννη, ή νά τον παραλείψη εκ προθέσεως ;

« ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ » ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Έκδοδόμενον έν Αθήναις

Διευθυντής : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεία : οδός Πινακωτών 22 Α.

Εϊκόνας έξόχων καλλιτεχνικών.

κάθε άλλη σκέψις, και άνέδηκα επάνω δια σα μείνω μόνος μου...

- Και δέν άμφιβάλλω ότι τής έγραφεσ άμέσως...
— ...Ναι! άπήνησ διασάξωσ ως ένσχος έκείνος, τής έστειλα μίαν σειράν δελεατίων από τās Καναρίους νήσουσ...
— Όστε λοιπόν εις τά σοβαρά θά εξακολουθήσκη τήν αλληλογραφείαν...
— Ένώσφ βλέπω ότι δέν τήν ένσολώ...
— Αί καλ... κούταζε λοιπόν νά τήν κάωμεν Έλληγίδα... έρχονται οι ζένοι και μάσ παίρνομεν τās όρασιότακας εις τās Αθήνας, δια τή τάχα νά μη πάρωμεν και ήμεεις... δέν θά παωγώνη ή Γαλλία από μίαν...
— Ω ! εϊπεν ό άλλος... πόσον γρηγόρα τρέχεις...
— Διαβολε... δια νά φθάσωμεν γρηγορώτερα...
— Αιώνιος ό ίδιος εϊσαι...
— Εύχαριστώ και σύ χειρότερος.
Οι δύο νέοι έγέλασαν...

Τήν στιγμήν έκείνην ό κώδων τής τετραωρίας εσήμανε τετάρτην μ. μ. και άλλος άξιοματικός ήκουσθη άναβάνων τήν κλίμακα.

Η άλλαγή έγεννε και οι δύο φίλοι διέσχισαν τώ κατάστρωμα ίνα κατέλθωσιν έντός του καρέ τώ όποιον επνίγετο εις πυκνά νέφη καπουό σιγαρέτιον.

Έκει ό μάν Αλέκος εζήπλωθη επί μεγάλης πυκνής πολυθρόνας όικτερον έν τή πρακτική λογική του τον φίλον του, ό άλλος δέ έκλείσθη έντός του θαλαμίσκου, όπου άπ' ός έτακτοποίησε τήν περιβολήν του και ένιψθη δι' όλιγου ύδατος Κολωνίας από τού ρύπου τής τετραωρίας. Έτυρε τώ μικρόν κινητόν γραφεϊον του ήμακροφυλακείου του και ήρχισε νά γράφη.

Ας μη άμφιβάλλη ό άναγνώστης ότι : άι λεπτογραμμμένα : έκείναι σελίδες δέν άρσεώνων ή τήν κομψήν άγνωστον του Άλγερίου, τήν όποιαν ήκούσαμεν άναρεσομένην, θεματο-

φύλακες του νέου ναύτου εις τά όνειροπολήματα τής καρδιάς του τά όποια διεπέρων τον όκεανόν ίνα φθάσαι πέραν εις τούς γλαυκούς ουρανούσ τής Μεσογείου όπου ή καρδιά τής νεαρής φίλης του ήτο ό πιστός των άποδέκτης.

**

Πόσον μακραι και άναραι είνε ένιοτς αι ήμέραι του πλου, πόσον ή μόνωσις και ή έρημία των προδικαίετουσιν εις τήν άναπόλησιν και τήν μελαγχολίαν.

Έντός του βαρέως σκάφους τώ όποιον ταλαντεύει ως παίγνιον ή μεγαλοπρεπήσ άναποή του όκεανού, ό ναύτης μόνος και έγκαταλειμμένος εις τās σκέψεις του, άναμιμνήσκαται μετ' συγκινήσεως έκείνων τούς όποιους ήγάπησε και οι όποιοι ίσως δέν τον άγαπούσ πλέον, και έκείνων τούς όποιους άγαπήσ ότινες ίσως ήδη τον ελθσμώνησαν, ένψ τον περιστοιχίζουσιν αι κατήφεια και άμφιόδουσ μέλλοντος και άφίλου παρόντος.

Είς τās στιγμάς αὐτάς δύναται νά φαντασθή τις ποία γλυκυτάτη παρηγορία είνε ή άγάπη ένός φιλάτου έντος τώ όποιον σκς παρκαλουθεί δια τής στοργής του, ποιον θέληγρησον έρχονται νά χύσουσ εις τās κενάς ήμέρας του οι λευκοί φάκελλοι, ότινες εις έκάστην προσόρμισιν έρχονται—καλοί άγγελοι— νά σκς εϊπουν ότι δέν ελθσμώνηθησ, ότι κάποιος μακρόν αὐτής τής ζήνης γής, άκόμη σκς άγαπή.

Ο ναύτης είνε μέγα παιδίον. Η φύσις έν μέσω τής όποιας ζή μεταδίδει λεληθότως εις τήν καρδίαν του μέρος τής γαλήνης και τής άγνώτητός τής, και πιστεύει, άρέσκαται : νά πιστεύη, και άφήνει ήδονικώς τά όνειρά του νά πλανηθώσ ύπεράνω των κυανών έκτάσεων του πελάγουσ τώ όποιον φεύ !

Είνε ύπως έκείνα κυανούσ και άπιστον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Άγαπητή μου Αιμιλία,

Έρχομαι δια τής σημερινής έπιστολής μου νά σου διηγθώ μίαν παράδοξον Ιστορίαν ήτις μου συμβαίνει.

Έν εϊδύλλιον τόσον καινοφανές, τόσον παιητικόν, τόσον άσυνείθιστον, ώστε και σύ ή ίδια θά θμολογήσκη ότι ούτε εις κανέν μυθιστόρημα τώ άνέγνωσες μέχρι τούδε, ούτε τώ έφαντάσθησ ποτέ.

Θά ένθυμείσαι βεβαίως ότι σου έλεγα δια τον τρόπον όστις με καταλαμβάνει επί τή ιδέα προσεχούσ συναικείου μεθ' ένός των γνωστών μας αὐτών, ότινες με περιστοιχίζουσ και με έκτιμώσ ίσως μόνον δια τού ποσού τής προικός μου.

Ω ! είνε φοβερόν φάσμα αὐτό τής γρηματολογίας τώ όποιον καταδιώκει πάντοτε τās πλουσιές νέας.

Δέν γνωρίζουσ ποτέ εάν έκείνος όστις φαίνεται ότι τās άγαπή και όστις προσρίζεται ως σύζυγός των, πράγματι σκέπτεται αὐτάς ή τώ χρέμα των.

Έπανεργόμαι λοιπόν εις τήν Ιστορίαν τήν όποιαν σου ύπεσγέθην πρόσεξέ την και γράψε μου τās έντυπώσεις σου.

Δεί γνωρίζουσ ποτέ εάν έκείνος όστις φαίνεται ότι τās άγαπή και όστις προσρίζεται ως σύζυγός των, πράγματι σκέπτεται αὐτάς ή τώ χρέμα των.

Έπανεργόμαι μόνον εις τήν Ιστορίαν τήν όποιαν σου ύπεσγέθην, πρόσεξέ την και γράψε μου τās έντυπώσεις σου.

Ήτο έν γλυκό και θερμόν άπόγευμα και ή μαμά έφαινετο εϊδιόθετος νά εζέλωμεν εις περίπατον.

Εϊξέυρεις ότι τώρα αισθάνεται τον έαυτόν τής πολύ καλά. Φέρουσ λοιπόν τώ όχημα και διευθυνόμεθα προς τον κήπον Δεσταί.

(Ακολουθεί)